

Ukryta historia czterdziestego wersetu — numer trzydziesty

Ezechiel Numer Jedenaście

Jeff Pippenger

2026-09-02

W księdze Ezechiela „oblężenie” Jerozolimy jest „znakiem”, który stanowi próbę, na podstawie której rozstrzygnie się nasz wieczny los, gdyż oznacza ukształtowanie się obrazu bestii.

„Pan wyraźnie mi ukazał, że obraz bestii zostanie ukształtowany, zanim zakończy się czas próby; gdyż ma on być wielką próbą dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczne przeznaczenie. ...”

„To jest próba, którą lud Boży musi przejść, zanim zostanie zapieczętowany. Wszyscy, którzy dowiedli swej lojalności wobec Boga przez przestrzeganie Jego prawa i odmowę przyjęcia fałszywego sabatu, staną pod sztandarem Pana Boga Jehowy i otrzymają pieczęć Boga żywego. Ci zaś, którzy porzucą prawdę pochodzenia niebiańskiego i przyjmą niedzielny sabat, otrzymają znamię bestii.” Manuscript Releases, tom 15, s. 15.

Chrześcijanie, którzy uciekli z Jerozolimy przy „znaku” Cestiusza, uczynili to dlatego, że zostali wcześniej ostrzeżeni i rozpoznali „znak”, gdy się pojawił. Rozpoznać formowanie się obrazu bestii znaczy rozpoznać „wydarzenia”, „przygotowania” i „ruchy”, które prowadzą do ustawy niedzielnej. Prorocze elementy składające się na „znak” muszą być zrozumiane przed pojawieniem się tego znaku. Gdy Cestiusz rozpoczął oblężenie, było już za późno, aby dowiedzieć się, czym był ten znak.

„Przygotowania już posuwają się naprzód i trwają działania, które doprowadzą do uczynienia obrazu bestii. W historii ziemi zajdą wydarzenia, które wypełnią przepowiednie proroctwa dotyczące tych dni ostatecznych.” Review and Herald, 23 kwietnia 1889.

Przygotowania, Ruchy i Wydarzenia

„Przygotowania”, „poruszenia” i „wydarzenia” muszą zostać rozpoznane przed nadejściem próby.

„Wszystko, co Bóg w historii proroczej określił jako mające wypełnić się w przeszłości, wypełniło się, a wszystko, co jeszcze ma nadejść w swoim porządku, nadejdzie. Daniel, prorok Boży, stoi na swoim miejscu. Jan stoi na swoim miejscu. W Objawieniu Lew z pokolenia Judy otworzył badaczom proroctw księgę Daniela, i w ten sposób Daniel stoi na swoim miejscu. Składa on swoje świadectwo, to, co Pan objawił mu w widzeniu o wielkich i uroczystych wydarzeniach, które musimy poznać, stojąc na samym progu ich wypełnienia.”

„W historii i proroctwie Słowo Boże przedstawia długotrwały konflikt między prawdą a błędem. Konflikt ten nadal trwa. To, co już było, powtórzy się.” Selected Messages, księga 2, s. 109.

Musimy „wiedzieć” o „wielkich i uroczystych wydarzeniach, gdy stoimy na samym progu ich wypełnienia”. Próg ten wskazuje na naszą potrzebę zrozumienia tych wydarzeń przed ich wypełnieniem.

„Lecz surowe zarysy proroczego pióra ukazują zmianę w tej spokojnej scenie. Bestia o rogach podobnych do baranich przemawia głosem smoka i „wykonuje wszelką władzę pierwszej bestii przed nią”. Duch prześladowania, objawiony przez pogaństwo i papieństwo, ma się ponownie ujawnić. Proroctwo oznajmia, że ta moc powie „mieszkańcom ziemi, aby uczynili obraz bestii”. [Objawienie 13:14.] Obraz zostaje uczyniony pierwszej, czyli lampartopodobnej bestii, która została ukazana w poselstwie trzeciego anioła. Przez tę pierwszą bestię przedstawiony jest Kościół rzymski, ciało kościelne przyobleczone w władzę cywilną, posiadające uprawnienie do karania wszystkich niezgadających się. Obraz bestii przedstawia inne ciało religijne przyobleczone w podobną władzę. Ukształtowanie tego obrazu jest dziełem tej bestii, której pokojowe powstanie i łagodne wyznania czynią ją tak uderzającym symbolem Stanów Zjednoczonych. Tutaj należy szukać obrazu papieństwa. Gdy kościoły naszego kraju, jednocząc się na takich punktach wiary, które wspólnie wyznają, wpłyną na państwo, aby egzekwowało ich dekrety i podtrzymywało ich instytucje, wówczas protestancka Ameryka utworzy obraz rzymskiej hierarchii. Wtedy prawdziwy Kościół zostanie zaatakowany przez prześladowanie, jak byli nim dotknięci starożytni ludzie Boży. Niemal każde stulecie dostarcza przykładów tego, czego mogą dokonać fanatyzm i złośliwość pod pozorem służenia Bogu przez ochronę praw Kościoła i państwa. Kościoły protestanckie, które poszły śladami Rzymu, wchodząc w sojusz z władzami świeckimi, ujawniły podobne pragnienie ograniczania wolności sumienia. W siedemnastym wieku tysiące niekonformistycznych kaznodziejów cierpiało pod rządami Kościoła anglikańskiego. Prześladowanie zawsze idzie w ślad za religijnym faworyzowaniem ze strony świeckich rządów.” Spirit of Prophecy, tom 4, 277.

Ukształtowanie obrazu bestii dokonuje się najpierw w Stanach Zjednoczonych, a następnie na świecie.

„Obce narody pójdą za przykładem Stanów Zjednoczonych. Choć to ona daje początek, ten sam kryzys przyjdzie jednak na nasz lud we wszystkich częściach świata.” Testimonies, tom 6, s. 395.

Edykt mediolański z roku 313 stanowi punkt wyjścia procesu formowania, a zarazem wskazuje na zamknięte drzwi dla adwentystów dnia siódmego. Konstantyn na zachodzie i Licyniusz na wschodzie dołączyli do edyktu małżeństwo traktatowe, gdy Konstantyn oddał swoją przyrodnią siostrę Konstancję Licyniuszowi w czwartym małżeństwie traktatowym, przedstawionym w proroczej linii sześciu małżeństw traktatowych w proroczej historii z jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Dwa pierwsze były związane z wojnami między północą a południem, kolejne dwa były wojnami domowymi między wschodem a zachodem, a dwa ostatnie są symbolicznymi małżeństwami papieskiej władzy kościelnej i władzy państwowej.

Antioch II Theos odsunął swoją żonę, Laodykę I, aby poślubić ptolemejską księżniczkę Berenikę (córkę Ptolemeusza II) około 252 r. p.n.e. Małżeństwa traktatowe Imperium Seleucydzkiego zostały zawarte między królem północy a królem południa, natomiast małżeństwo traktatowe z 313

r. zostało zawarte między cesarzem wschodu a cesarzem zachodu.

Małżeństwo traktatowe Antiocha II Theosa w 252 r. p.n.e. oznaczało początek Imperium Seleucydów, które jako imperium doszło do swego kresu w historii przedstawionej w wersetach od dziesiątego do szesnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela. W końcowej historii imperium Seleucydów dokonano kolejnego małżeństwa traktatowego za sprawą Antiocha III Wielkiego, gdy wydał on swoją córkę Kleopatę I Syra, (pierwszą w historii proroczej Kleopatę), za Ptolemeusza V w 193 r. p.n.e. W tym czasie Ptolemeusz V miał około 16 lat, a Kleopatra I Syra około 10 lat. Ich małżeństwo było dyplomatycznym uregulowaniem po piątej wojnie syryjskiej. Alfa małżeństwo traktatowe między królem północy i południa w jedenastym rozdziale Księgi Daniela wyznaczyło koniec drugiej wojny syryjskiej.

Ostatnia Kleopatra proroczej historii weszła w relację zarówno z Juliuszem Cezarem, jak i później z Markiem Antoniuszem. Po zamordowaniu Juliusza Cezara w 44 r. p.n.e. w 43 r. p.n.e. utworzono drugi triumwirat. Triumwirat tworzyło trzech mężów, a gdy jeden z tej trójki, Marek Lepidus, został usunięty z potrójnego związku przez Oktawiana, rozgorzała walka o władzę między Markiem Antoniuszem ze wschodu a Oktawianem z zachodu. W Brundyzjum w 40 r. p.n.e. zawarto układ między tymi dwoma wschodnim i zachodnim rywalami. Układ ten obejmował małżeństwo między siostrą Oktawiana, Oktawią, a Markiem Antoniuszem. Układ i towarzyszące mu małżeństwo nie przetrwały, a po tym, jak Marek Antoniusz związał się z Kleopatą, rozwiódł się z Oktawią w 32 r. p.n.e. W bitwie pod Akcjum w 31 r. p.n.e. imperia wschodu i zachodu zostały scalone w jedną władzę, a Oktawian stał się odtąd Augustem Cezarem, symbolem szczytu rzymskiej chwały i potęgi.

W sensie proroczym pierwsze małżeństwo traktatowe z Daniela jedenastego zostało zawarte między królami północy i południa jako próba położenia kresu wrogości między dwoma walczącymi stronami, które usiłowały na nowo ustanowić imperium Aleksandra Wielkiego. To pierwsze małżeństwo traktatowe między Seleucydami a Ptolemeuszami Egiptu było alfa małżeństw traktatowych królestw Seleucydów i Ptolemeuszów, które stanowiło typ omegowego małżeństwa traktatowego między tymi samymi dwiema potęgami. W ostatnim, czyli omegowym, małżeństwie traktatowym pierwsza, czyli alfa, Kleopatra w historii Egiptu stała się proroczym ogniwem łączącym z ostatnią, czyli omegową, Kleopatą, której związek z Markiem Antoniuszem stał się punktem odniesienia dla rozvodu Oktawii i Marka Antoniusza. Rozwód ten wyznaczył wznowienie działań wojennych między Markiem Antoniuszem ze wschodu a Oktawianem z zachodu, które zakończyły się bitwą pod Akcjum w 31 r. p.n.e.

Małżeństwo traktatowe w Brundyzjum w 40 r. p.n.e. było alfa małżeństwa traktatowego w zmaganiu między wschodem a zachodem, tak jak małżeństwo traktatowe Laodyki i Antiocha II Theosa było alfa zmagania między północą a południem. Małżeństwo traktatowe z 313 roku było omegą wobec alfa-małżeństwa traktatowego Marka Antoniusza i Oktawii, tak jak małżeństwo traktatowe między Ptolemeuszem V a Kleopatą I Syrą było omegą małżeństwa traktatowego północnego i południowego królestwa. Trzy małżeństwa traktatowe, które doprowadziły do omegowego małżeństwa traktatowego z 313 roku, wszystkie są ze sobą zbieżne i dostarczają trzech świadectw proroczych cech związanych z Edyktem Mediolańskim. Łącznie cztery literalne

małżeństwa traktatowe wschodu, zachodu, północy i południa są zbieżne z dwoma symbolicznymi małżeństwami traktatowymi papieżstwa.

W 496 roku Chlodwig, król Franków, był żonaty z Chlotyldą. Chlotylda była burgundzką księżniczką, córką króla Burgundii Chilperyka II. Po tym, jak jej ojciec i matka zostali zamordowani w wyniku rodzinnej walki o władzę, żyła pod opieką swego stryja, zanim w 493 roku została wydana za Chlodwiga I, króla Franków. Była katoliczką, to znaczy wyznawała nicejską/ortodoksyjną wiarę Kościoła rzymskiego. To odróżniało ją od wielu innych germańskich rodzin królewskich tego czasu, które były chrześcijanami ariańskimi. Jej matka, Caretena, była katoliczką, a Chlotylda została wychowana w tej wierze. Jest pamiętana z tego, że wytrwale nakłaniała Chlodwiga, aby porzucił pogaństwo i przyjął chrzest katolicki, a następnie jego nawrócenie w 496 roku jest jednym z najważniejszych wydarzeń we wczesnej historii Francji i zachodniego tak zwanego chrześcijaństwa.

Chlodwig ślubował, że jeśli wygra bitwę pod Tolbiac, nawróci się na katolicką wiarę Klotyldy i przyjmie chrzest. Król Alemanów został zabity, ich wojsko zostało rozbite, a Frankowie odnieśli zwycięstwo. Po zwycięstwie Klotylda postarała się o to, by biskup Remigiusz z Reims pouczył Chlodwiga, i został on ochrzczony (tradycyjnie w dniu Bożego Narodzenia 496 roku) wraz z kilkoma tysiącami swoich wojowników.

Chlodwig był królem Franków, co we współczesnych kategoriach oznacza króla Francji. Stał się pierwszym z królów Europy, którzy ostatecznie porzucili swoją pogańską religię i zwrócili się ku katolicyzmowi. Z tego powodu Chlodwig jest uważany za „najstarszego syna Kościoła katolickiego”, a Francja jest nazywana „najstarszą córką Kościoła katolickiego”. W 1980 roku, gdy papież Jan Paweł II odwiedził Francję, zapytał: „Francjo, najstarsza córko Kościoła, czy jesteś wierna swemu chrztowi?”

Nawrócenie Chlodwiga na katolicyzm nicejski wyznacza początek symbolicznego orszaku weselnego, który prowadził do symbolicznego małżeństwa przymierza z roku 538. Symboliczne małżeństwo przymierza między Chlodwigiem a nierządnicą, która dopuszcza się nierządu z królami ziemi, zostało uprzednio ukazane przez cztery wcześniejsze małżeństwa przymierza w jedenastym rozdziale Księgi Daniela. Chlodwig był pierwszym europejskim królem, który udzielił Kościołowi rzymskiemu wsparcia militarnego i gospodarczego, i dlatego Chlodwig jest przedstawiony w historii opisanej w jedenastym rozdziale Księgi Daniela.

A wojska staną po jego stronie i zbezczeszą świątynię warowną, i zniosą codzienną ofiarę, i postawią obrzydliwość spustoszenia. Daniela 11,31.

Chrzest Chlodwiga w roku 496 wyznacza początek europejskich struktur politycznych, które miały „powstać”, aby wspomóc papieżstwo w czasie jego wzrastania w potęgę. Oznacza to początek symbolicznego orszaku weselnego. „Ramiona” tego wersetu miały także zbezczesić „świątynię mocy”, którą zarówno dla pogańskiego, jak i papieskiego Rzymu jest miasto Rzym.

Dwie Świątynie

W księdze Daniela występują dwa różne hebrajskie słowa tłumaczone jako „świątynia”. Hebrajskie wyrazy „miqdash” i „qodesh” są oba przekładane jako „świątynia”, jednak „qodesh” może oznaczać wyłącznie byt święty, podczas gdy „miqdash” może oznaczać świątynię zarówno świętą, jak i nieświętą — zależnie od kontekstu.

„Świątynia mocy” w wersecie trzydziestym pierwszym to „miqdash” i oznacza sanktuarium siły Rzymu, którym zarówno dla pogańskiego, jak i papieskiego Rzymu było miasto Rzym. Od bitwy pod Akcjum, kiedy Oktawian zjednoczył imperium, pogański Rzym był niewyciężony przez trzysta sześćdziesiąt lat (czas), co stanowiło wypełnienie wersetu dwudziestego czwartego jedenastego rozdziału Księgi Daniela.

Wkroczy spokojnie nawet do najżyźniejszych miejsc prowincji; i uczyni to, czego nie czynili jego ojcowie ani ojcowie jego ojców; rozdzieli między nich łup, zdobycz i bogactwa; owszem, obmyśli swe zamysły przeciw twierdzom, lecz tylko do czasu. Daniel 11:24.

Gdy pogański Rzym panował z miasta Rzym, był niewyciężony, lecz kiedy Konstantyn przeniósł stolicę do Konstantynopola w roku 330, wypełnił się „czas” z wersetu dwudziestego czwartego. Gdy ostatni z trzech rogów (Goci) z siódmego rozdziału Księgi Daniela został wyparty z miasta, papieństwo w Rzymie proroczo objęło tron jako piąte królestwo prorocstwa biblijnego w roku 538. Goci oblegali Rzym, lecz ostatecznie odstąpili, gdy Belizariusz, dowódca Justyniana, zabezpieczył miasto. Kościół rzymski sprawował wówczas najwyższą władzę przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, aż Napoleon usunął papieża i skazał go na wygnanie w roku 1798.

Rzym, „twierdza świętości”, został „zbezczeszczony” („zbezczeszczony”, to znaczy „zraniony lub obalony”) przez „ramiona” trwającej wojny przeciwko miastu, przedstawione przede wszystkim przez pierwsze cztery trąby z ósmego rozdziału Apokalipsy.

Historia, która nastąpiła od roku 496, ujrzałaby miasto Rzym skalane, gdy przemieniało się ono z potęgi i chwały Cesarstwa Rzymskiego w potęgę i chwałę rzymskokatolickiego imperium. Te ramiona usunęłyby religię pogaństwa, przedstawioną w tym fragmencie przez słowo „ustawiczna”, przyjmując religię katolicyzmu nicejskiego.

W bitwie pod Vouillé Chlodwig pokonał ariańskich Wizygotów pod wodzą Alaryka II i zajął Akwitanie. W następstwie tego zwycięstwa, w 508 roku, cesarz wschodni Anastazjusz I (w Konstantynopolu) uczcił Chlodwiga za jego zwycięstwo nad Wizygotami. Grzegorz z Tours mówi, że Anastazjusz przesłał Chlodwigowi oficjalne dokumenty, czyniąc go konsulem. W Tours, w kościele św. Marcina, Chlodwig przywdział purpurową tunikę i płaszcz, włożył diadem na głowę, wyjechał i rozsypywał wśród tłumu złoto i srebro. Grzegorz mówi, że od tego dnia okrzykiwano go konsulem i że cesarz rzymski uznał Chlodwiga za prawowitego chrześcijańskiego króla na Zachodzie. Został nagrodzony za rozbięcie ariańskich Wizygotów, którym Konstantynopol również się sprzeciwiał. Rok 508 jest rokiem, w którym cesarz na Wschodzie publicznie uczcił katolickiego króla Franków — Kościół, zwycięstwo i rzymska prawowitość w jednej scenie. Rok 508 jest rokiem, w którym frankijskie katolickie królestwo stanęło jako dominująca katolicka potęga w Galii po złamaniu panowania ariańskich Wizygotów. Chlodwig jest pierwszym znaczącym barbarzyńskim królem, który walczył za katolicyzm nicejski przeciwko ariańskiemu królestwu, a

tym samym prototypem francuskiej roli jako „najstarszej córki Kościoła”. Chlodwig reprezentuje okres od 496 do 508 roku i jest symbolem alfa symbolicznego traktatu małżeńskiego. Trzydzieści lat od 508 do 538 roku reprezentuje Justynian, który jest symbolem omega tego pochodzenia.

W roku 538 „ramiona” wyniosły władzę papieską na tron ziemi na 1260 lat. Wówczas, u kresu orszaku weselnego, który rozpoczął się w 496 roku, zostało dopełnione symboliczne małżeństwo przymierza. W roku 1798 małżeństwo przymierza, które rozpoczęło się między papieżem Rzymu a Chlodwigiem z Francji, zostało unieważnione, gdy Napoleon z Francji rozwiódł się z władzą papieską, wydając swemu generałowi rozkaz pojmania papieża.

Alfa symboliczne małżeństwo traktatowe papieństwa, które rozpoczęło swój orszak weselny w 496 roku, zostało skonsumowane przy prawie niedzielnym w 538 roku, a następnie zostało unieważnione w 1798 roku, tak jak każde inne małżeństwo traktatowe z jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Apokalipsa dodaje do papieskiej relacji małżeńskiej między królami Europy a papieżami katolicyzmu, gdyż smok z dwunastego rozdziału Apokalipsy jest zarówno szatanem, jak i królami pogańskiego Rzymu.

„Tak więc, podczas gdy smok przede wszystkim przedstawia szatana, w znaczeniu wtórnym jest on symbolem pogańskiego Rzymu”. Wielki bój, 439.

W Objawieniu Jan oznajmia nam o trzech rzeczach, które królowie (smok) dali bestii morskiej katolicyzmu.

A bestia, którą ujrzałem, była podobna do lamparta, a jej stopy jak stopy niedźwiedzia, a jej paszcza jak paszcza lwa; i smok dał jej swoją moc, swój tron i wielką władzę. Objawienie 13:2.

W 496 roku królowie Europy zaczęli przekazywać papieskiej bestii swoją „moc”, wyrażającą się w ich potęgę militarnej i wsparciu gospodarczym. W 330 roku przenieśli stolicę swego imperium do Konstantynopola, pozostawiając miasto Rzym jako „stolicę” papieskiej władzy. Następnie „ramiona” wskazały kościół papieski jako głowę wszystkich kościołów w 533 roku, wraz z dekretem Justyniana. Dekret ten obejmował użycie ich potęgi militarnej do prześladowania tych, których papieństwo uznało za heretyków, oddając tym samym ich cywilną „władzę” w ręce papieży.

Alfowe traktatowe małżeństwo między papieństwem a królami Europy rozpoczęło się wraz z Chlodwigiem w roku 496. Do roku 508 pogaństwo, będące prawną religią królestwa, zostało odsunięte na rzecz religii nicejskiego katolicyzmu. W roku 533 Justynian uznał papieństwo za głowę wszystkich Kościołów i poddał prawną władzę ich poszczególnych tronów władzy papieskiej.

Tron Alf i Omegi

W roku 330 miasto Rzym zostało pozostawione w rękach Kościoła rzymskiego, gdzie miała zasiadać aż do chwili, gdy zostanie zniszczona w jeziorze ognia przy wtórnym przyjściu Chrystusa. W roku 538 została oficjalnie ponownie osadzona na tronie papieskim, wskazując tym samym, że dzieje lat 330–538 stanowią proroczy okres, który rozpoczyna się siedzeniem alfa, a kończy

siedzeniem omega. Okres ten przedstawia schyłek czwartego królestwa proroctwa biblijnego (Pergamon) jako postępujący upadek, rozpoczynający się w roku 330 i kończący się w roku 538 wraz z nadejściem Tiatyry. Zarówno zachodni, jak i wschodni Rzym kontynuowały powolne rozpadanie się także po roku 538, lecz okres ten rozpoczął się od przekazania stolicy — oznaczającej miasto Rzym — papieżowi w roku 330, aż stolica ta stała się w roku 538 nie tylko tronem nad miastem, lecz nad królestwem reprezentowanym przez to miasto.

Okres od 330 do 538 roku jest określonym proroczym przedziałem czasu, który wyznacza osiem „drogowskazów” umocnienia papieństwa. Tych osiem kroków powtarza się w uzdrowieniu śmiertelnej rany papieństwa podczas mającego wkrótce nadejść prawa niedzielnego.

Pierwszym z ośmiu kroków było oddanie miasta Rzymu władzy papieskiej, a ósmym krokiem było oddanie miasta jako tronu piątego królestwa proroctwa biblijnego. To utożsamia rok 538 z siedzibą oraz z „ósmym krokiem, który jest z poprzednich siedmiu kroków”. Pierwszym krokiem było oddanie siedziby i ósmym krokiem było oddanie siedziby; zatem pierwszy krok w roku 330 jest alfą, a rok 538 jest omegą. Dwie siedziby, trzy rogi usunięte, codzienna ofiara zniesiona, nawrócenie Chlodwiga i dekret Justyniana dają łącznie osiem kroków, które wskazują na orszak weselny, a ostatecznie na samo wesele.

W roku 1798 Francja, mocarstwo, które reprezentowało dziesięciu europejskich królów i które w 538 roku osadziło papieństwo na tronie, usunęła papieństwo z tego właśnie tronu. Małżeństwo przymierza alfa, ukazane w historii od 538 do 1798 roku, jest typem małżeństwa przymierza omega papieskiej potęgi z dziesięcioma królami z siedemnastego rozdziału Objawienia. Pochód weselny od 496 do 538 roku typifikuje osiem kroków, które odpowiadają ostatnim ośmiu prezydentom Stanów Zjednoczonych. Chlodwig i Francja są symbolami dziesięciu europejskich królów. Reprezentują one Stany Zjednoczone, które wkrótce nadchodzącym prawie niedzielnym staną się naczelnym królem pośród dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Objawienia.

Pięć poprzednich małżeństw traktatowych z jedenastego rozdziału Księgi Daniela odpowiada szóstemu i ostatecznemu małżeństwu traktatowemu dni ostatecznych. Alfa i omega małżeństw traktatowych północy i południa wskazują oblubienicę z południa jako alfę, a omega jest oblubienicą z północy. W małżeństwach traktatowych pogańskiego Rzymu oblubienica-alfa ze wschodu została dana zachodowi, a omega roku 313 była oblubienicą z zachodu. Te cztery małżeństwa są proroczo powiązane ze sobą przez Kleopatę pierwszą i Kleopatę ostatnią. Symboliczne małżeństwo traktatowe papieskiego Rzymu przedstawiało oblubienicę jako naczelnego króla proroczej konfederacji dziesięciu królów, łączącego się ze swoją oblubienicą — szkarłatną niewiastą Rzymu. Rozwód został dokonany przez naczelnego króla spośród dziesięciu królów w roku 1798.

Przymierze małżeńskie z 313 roku przedstawia ostateczne przymierze małżeńskie władzy papieskiej ze Stanami Zjednoczonymi — naczelnym królem spośród dziesięciu królów z siedemnastego rozdziału Objawienia; władzą o dwóch rogach, której typem jest władza Francji o dwóch rogach. Historia, która rozpoczęła się wraz z Chlodwigiem w 496 roku i ostatecznie doprowadziła do dekretu Justyniana w 533 roku oraz intronizacji papieństwa w 538 roku,

przedstawia historię od 1989 roku aż do ustawy niedzielnej.

Będziemy kontynuować te kwestie w następnym artykule.